

на жетваркы, които по-жътвѣхъ насѣдаха на гѣсто
подъ стѣнѣтъ на плетищата ядѣтъ хлѣбѣтъ си.
Всякога, приложи, ревнали ми сѣ ся тѣзи селскы
обѣдванія. — Колкото за мене, въ други врѣмена
осѣщала быхъ рѣдкото наслажденіе на тѣзи сел-
скѣ обѣдѣ въ срѣдѣ таквѣхъ еднѣ простотѣ. При-
бързахъ обаче та изгубихъ привлекателността
на еднѣ таквѣхъ сценѣ, и хлѣбѣтъ на тѣзи при-
врѣменнѣ братскѣ домашностъ ми ся видѣ горчивѣ.

А слѣдѣ вечерѣтъ г-жа Ларокъ мя попыта
възлѣзвалъ ли съмъ нѣкога на върхѣтъ на висо-
кійтъ надъ селото хълмъ, който владѣе надъ ши-
рокытъ тѣдѣшны равнины.

— Не съмъ, господже.

— Но трѣба да възлѣзите, има много хубавѣ
изгледѣ и небосклонѣтъ е необозримѣ. Доклѣ при-
готвятъ колата, Маргарита ще вы заведе тамо.
Ще ли, Маргарито!

— Азъ ли, мамо! Веднѣжъ само съмъ възлѣ-
звала горѣ на върхѣтъ, и то отдавна..... Но
ще сполучѣ пакъ. Хайде, господине, да вы заве-
дѣ, но приготвѣте си добрѣ краката.

И тутакъ си тя и азъ влѣзохмы въ еднѣ кра-
шнѣ пѣтечкѣ отъ къмъ полегатѣтъ странѣ на
стрѣмныйтъ хълмъ, по който по нѣкога минувахмы
и прѣзъ мѣста дѣто имаше и дрѣвія. Леконогата
и бързоходата ми другарка, като ся поспираше
по нѣкога гледаше идѣли подирѣй и распѣхтя-
на малко, гледаше мя усмихнѣто и въ мълчаніе.